

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Q. d. D.,
bytem xxx, xxx,
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti

žalovanému

Minstr vnitra ČR,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2017, č. j. MV-113206-3/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci bude po právní moci tohoto rozhodnutí vrácen soudní poplatek 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 25. 5. 2016 žádost o udělení státního občanství České republiky podle § 17 a § 18 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství ČR“ nebo jen „zákon“), do níž zahrnul i svého nezletilého syna. Rozhodnutím ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále též jako „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 7. 2011, č. j. VS-22742/835.3/2-2016, byla podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád a § 13 odst. 2 zákona o státní občanství České republiky žádost zamítnuta. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že vyžádaná stanoviska bezpečnostního sboru obsahovala informaci, podle níž žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky. Žalobce podal proti rozhodnutí rozklad, o němž zamítavě rozhodl žalovaný.
2. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, součástí podané žaloby rovněž učinil návrh na předložení věci Ústavnímu soudu za současného přerušení řízení o žalobě podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., zákon o Ústavním soudu a na základě čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

3. Žalobce předeslal, že si je vědom skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 26 zákona o státním občanství České republiky, je však přesvědčen o protiústavnosti tohoto ustanovení z důvodů, které zformuloval v podané žalobě.
4. Žalobce namítl, že žalovaný porušil povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům podle § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce tvrdí, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Napadenému rozhodnutí rovněž vytýká porušení základních zásad rozhodovací činnosti správního orgánu, jakož i nesprávné právní posouzení věci.
5. Žalobce tvrdí, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil základní, ústavně zaručená práva žalobce, a to právo na spravedlivý proces, právo nebýt diskriminován, právo nebýt vystaven svévoli orgánů státní moci a konsekventní právo na zachování důstojnosti. Svévolným, nepřezkoumatelným a nezákonným rozhodnutím žalovaný odepřel žalobci výkon jeho ústavně zaručených práv vázaných na podmínku státního občanství, zejména práva volebního či práva na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím podle čl. 21 odst. 4 Listiny.
6. Jak žalovaný uvedl, je mu znám náleží Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 5/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení ustanovení § 2 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, žalobce je však v důsledku toho nucen realizovat svoje právo na spravedlivý proces podáním žaloby, ačkoliv nemá možnost se napadenému rozhodnutí efektivně bránit a zároveň nemá jinou možnost, jak otázku ústavnosti ustanovení o vyloučení soudního přezkumu podle § 26 zákona o státním občanství předložit Ústavnímu soudu. Žalobce upozornil na provázanost § 26 a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky s tím, že nemožnost efektivně se bránit proti rozhodnutí správního orgánu spočívá nejen ve vyloučení soudního přezkumu, nýbrž i v absenci jakéhokoliv odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, respektive v uvedení pouze zástupných důvodů.
7. Žalobce citoval z rozhodnutí žalovaného s tím, že nelze ověřit, zda všechny relevantní informace, na jejichž základě policie nebo zpravodajská služba dala negativní stanovisko k žádosti o udělení státního občanství, měl k dispozici alespoň žalovaný jako orgán, který vydal konečné rozhodnutí ve věci. Žalobce má za to, že není přezkoumatelné, zda vůbec orgán, který rozhodne meritorně ve věci, negativní stanovisko od policie nebo zpravodajské služby skutečně obdržel. Přezkum, který žalovaný údajně provedl, není podle názoru žalobce ničím jiným než obecným tvrzením žalovaného, které nic nemění na skutečnosti, že bez soudního přezkumu nelze ověřit, zda alespoň žalovaný správní orgán měl k dispozici relevantním způsobem zpracované informace, aby mohl učinit vlastní závěr o nebezpečí hrozby ze strany žalobce.
8. Žalobce nesouhlasil s výkladem žalovaného, že zákon o státním občanství České republiky zajišťuje, aby účastník řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí žádosti, naopak se domnívá, že zákon umožňuje vydat rozhodnutí bez řádného odůvodnění, pouhým odkazem na ohrožení bezpečnosti státu, což však je absencí vůbec žádného, nikoliv jen „neúplného“ odůvodnění a už vůbec ne „základní informací“, přičemž v důsledku takového postupu je následně vyloučený jakýkoliv soudní přezkum.
9. Žalobce dále uvedl, že se nedomáhá garance udělení státního občanství, je si vědom principu zakotveného v § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, ale nesouhlasil s tím, že v jeho případě došlo k zamítnutí žádosti arbitrárním a nepřezkoumatelným způsobem, kdy jediným způsobem jak se domáhat přezkumu rozhodnutí, bylo formální podání rozkladu s očekávaným negativním výsledkem. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. As 31/2005 s tím, že žadateli o udělení státního občanství sice nesvědčí právní nárok na jeho udělení, ale má na udělení občanství subjektivní právo v tom smyslu, že správní orgán musí vést náležitě řízení při zachování všech

procesních práv žadatele, respektování základních principů činnosti správního orgánu, zákaz libovůle, diskriminace atd.

10. V další části žaloby žalobce přednesl argumentaci k tvrzené protiústavnosti § 26 zákona o státním občanství České republiky a důvody, pro které navrhl předložení věci Ústavnímu soudu.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, případně její odmítnutí. K návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 26 zákona upozornil, že takový návrh byl již podán Nejvyšším správním soudem.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) dospěl k závěru, že žalobu je nutno odmítnout.
13. Podle ustanovení § 26 zákona *je rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 vyloučeno z přezkoumání soudem.*
14. Podle ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. *je žaloba nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*
15. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.*
16. Soud se nejdříve zabýval otázkou ústavní konformity ust. § 26 zákona z hlediska navrhovaného předložení věci Ústavnímu soudu.
17. Žalobcem nastolený návrh byl již v mezidobí vyřešen, konkrétně nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 39/17, kterým Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 26 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky zamítl. Ústavní soud uvedl, že: *„Ustanovení § 26 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, které vylučuje ze soudního přezkumu toliko ta rozhodnutí, kterými byla zamítnuta žádost o udělení státního občanství z důvodu utajované informace o ohrožení bezpečnosti státu, nelze považovat za projev svévole zákonodárce. Napadené ustanovení nelze považovat za rozporné ani s principem demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy.“*
18. Ústavní soud se zabýval otázkou rozporu dotčeného ustanovení s principy právního státu a dělby moci mimo jiné i v části IX. b) nazvané „*Soulad vyluky soudního přezkumu s principy právního státu*“ a dospěl k závěru, že je toto ustanovení ústavně konformní, neboť je v kompetenci moci zákonodárné některé věci vyloučit ze soudního přezkumu resp. ponechat na moci výkonné, aby z důvodu bezpečnosti státu vyloučila určitý okruh věcí z jejich soudního přezkumu.
19. Ostatně i předcházející judikatura Ústavního soudu se k řešené otázce staví shodně. Ústavní soud se v minulosti zabýval i ústavností § 22 odst. 3 zákona o státním občanství, jenž ukládá ministerstvu, aby v odůvodnění zamítavého rozhodnutí nesdělovalo ty důvody nevyhovění žádosti o udělení státního občanství, které ze stanovisek bezpečnostních služeb vyplývají. Ústavní soud zamítl návrh na zrušení dotčeného ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že *„uvedený postup má vést k tomu, že konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu“* (nález ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, bod 61). Shodný cíl, tedy bezpečnostní zájmy státu – minimalizace možnosti úniku utajovaných informací, sleduje i § 26 zákona o státním občanství. Takový cíl lze podle Ústavního soudu považovat za legitimní (nález sp. zn. Pl. ÚS 39/17, bod 73). Z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 39/17 tak plyne, že se Ústavní soud zabýval jak možným rozporem daného ustanovení s principy právního státu, tak jeho proporcionalitou.

20. Skutkově totožná situace byla aktuálně řešena rovněž osmým senátem zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8A 22/2020. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 A 2/2020-23, byla žaloba žalobce, jehož žádost o udělení státního občanství byla rovněž zamítnuta podle § 22 odst. 3 zákona, odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.
21. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 6. 2020, č. j. 1 As 71/2020-24, zamítl kasační stížnost žalobce a vyslovil, že: „*rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství, je vyloučeno z přezkoumání soudem.*“ Nejvyšší správní soud s odkazem na závěry Ústavního soudu neshledal, že by městský soud postupoval nezákonně, pokud žalobu odmítl z důvodu kompetenční vyluky podle § 26 zákona o státním občanství, neboť toto ustanovení je ústavně konformní. K totožnému závěru dospěl již v rozsudcích ze dne 19. 7. 2019, č. j. 2 As 174/2017 - 30, ze dne 13. 8. 2019, č. j. 9 As 211/2018 - 37, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 As 85/2018 - 49, ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 As 240/2019 - 28, či ze dne 23. 1. 2020, č. j. 5 As 346/2019 - 27, a dalších.
22. Usnesení městského soudu i rozsudek Nejvyššího správního soudu byly podrobeny přezkumu ze strany Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. US 22/2020, konstatuje: „*1. Soudci Ústavního soudu, stejně jako soudci obecných soudů, mají podle § 58 odst. 1 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací, přístup k utajované informaci všech stupňů utajení bez platného osvědčení fyzické osoby a poučení. O okolnosti, zda přístup k utajované informaci nezbytně potřebuje k výkonu své funkce (§ 6 odst. 1, § 11 odst. 1 a § 58 odst. 2 cit. zákona), v případě soudců nerozhoduje orgán moci výkonné, nýbrž samotný soud, který v tomto ohledu nepodléhá soublasu bezpečnostních složek. Jsou-li ústavní stížností napadená rozhodnutí Ministerstva vnitra, jimiž byla zamítnuta žádost o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky z důvodu obrožení bezpečnosti státu, založena právě (resp. pouze) na v těchto rozhodnutích blíže nespecifikovaných stanoviscích Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, je skutečný přezkum těchto rozhodnutí Ústavním soudem bez znalosti těchto stanovisek prakticky nemožný, takže je splněna shora zmíněná zákonná podmínka potřeby předmětných informací k výkonu funkce soudce.*
- 2. Právo každého domáhat se stanoveným postupem svého práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se nevztahuje pouze k ústavně zaručeným základním právům a svobodám. V řízení o podané žádosti o udělení státního občanství proto sice neexistuje základní právo na jeho nabytí („právo na výsledek“), avšak základní právo na to, aby proces domáhání se práva každého probíhal způsobem, který je zákonný, korektní, rozumný, předvídatelný a přezkoumatelný („právo na respektování stanoveného postupu“).*
- 3. Okolnost, že se nejedná o rozhodnutí orgánů veřejné správy přímo se týkající základních práv a svobod a je proto ústavně akceptovatelná soudní vyluka těchto rozhodnutí (čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod), ještě neznamená, že by se na toto rozhodování orgánů veřejné správy nevztahovaly elementární požadavky plynoucí ze zásad právního státu. Při přezkumu těchto rozhodnutí Ústavním soudem z hlediska dodržení „stanoveného postupu“ Ministerstva vnitra ve věcech udělení státního občanství České republiky je v následném řízení o ústavní stížnosti nezbytné též posouzení, zda informace obsažené ve stanovisku bezpečnostního sboru jsou způsobilé odůvodnit vydání negativního správního rozhodnutí. Efektivní soudní kontrola rozhodnutí orgánů veřejné správy nemá být totiž založena na apriorní důvěře, nýbrž právě na nedůvěře, být plně respektující presumpci správnosti správních rozhodnutí.“*
23. Rovněž v citovaném nálezu Ústavní soud potvrdil souladnost vyluky rozhodnutí podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství ze soudního přezkumu s ústavou.
24. S ohledem na to, že žalobou napadené rozhodnutí Ministra vnitra je podle § 26 zákona č. 186/2013 Sb. vyloučeno ze soudního přezkumu, soud podanou žalobu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 68 písm. f) s.ř.s. z důvodu její nepřijatelnosti odmítl. Současně nevyhověl návrhu na předložení věci ústavnímu soudu, neboť otázka souladnosti naříkaného § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, byla již vyřešena.

25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
26. Podle § 10 odst. 3 věta druhá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, bylo rozhodnuto o vrácení soudního poplatku, neboť žaloba byla odmítnuta, aniž by ve věci bylo zahájeno jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 30. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu